

Blíží se další Hirošima - pokud ji nezastavíme hned teď

- CZ24 News | 10. srpna 2022

„Když jsem v roce 1967 poprvé navštívil Hirošimu, stín na schodech tam stále byl. Byl to téměř dokonalý dojem uvolnění lidské bytosti: rozkročené nohy, ohnutá záda, jedna ruka podél těla, jak sedí a čeká na otevření banky.

Ve čtvrt na devět ráno 6. srpna 1945 byla i se svou siluetou vypálena do žuly.

Díval jsem se na stín asi hodinu a pak jsem se vydal k řece, kde v chatrčích stále žili přeživší.

Potkal jsem muže jménem Yukio, který měl na hrudi vyrytý vzor košile, kterou měl na sobě, když byla svržena atomová bomba.

Popsal obrovský záblesk nad městem, „namodralé světlo, něco jako elektrický zkrat“, po kterém se zvedl vítr jako tornádo a spustil se černý déšť. „Hodilo mě to na zem a všiml jsem si, že z mých květin zbyly jen stonky. Všude bylo ticho a klid, a když jsem se zvedl, stáli tam nazí lidé a nic neříkali. Někteří z nich neměli žádnou kůži ani vlasy. Byl jsem si jist, že jsem mrtvý.“

O devět let později jsem se za nim vrátil a zjistil, že zemřel na leukémii.

„V hirošimských troskách není radioaktivita“, zněl titulek v New York Times z 13. září 1945, klasický příklad nastrčené dezinformace. „Generál Farrell,“ hlásil William H. Lawrence, „kategoricky popřel, že by [atomová bomba] vytvářela nebezpečnou, přetrvávající radioaktivitu.“

Pouze jeden reportér, Australan Wilfred Burchett, se odvážil podniknout nebezpečnou cestu do Hirošimy bezprostředně po atomovém bombardování, a to navzdory spojeneckým okupačním úřadům, které kontrolovaly „novinářský balík“.

„Píši to jako varování světu,“ napsal Burchett v londýnském deníku Daily Express 5. září 1945. Seděl v sutinách se svým psacím strojem Baby Hermes a popisoval nemocniční oddělení plná lidí bez viditelných zranění, kteří umírali na to, co nazýval „atomovým morem“.

Za to mu byla odebrána novinářská akreditace, byl pranýřován a očerňován. Jeho svědectví o pravdě nebylo nikdy odpuštěno.

Atomové bombardování Hirošimy a Nagasaki bylo aktem promyšlené masové vraždy, při níž byla použita zbraň, která je sama o sobě zločinná. Bylo ospravedlněno lží, která tvoří základ americké válečné propagandy v 21. století, a vrhlo nového nepřítele a cíl – Čínu.

Během 75 let od Hirošimy je nejtrvalejší lží, že atomová bomba byla svržena, aby ukončila válku v Tichomoří a zachránila životy.

„I bez atomových bombových útoků,“ uzavírá americký průzkum strategického bombardování z roku 1946, „by letecká převaha nad Japonskem mohla vyvinout dostatečný tlak, který by vedl k bezpodmínečné kapitulaci a zabránil by invazi. „Na základě podrobného zkoumání všech skutečností a podpořeného svědectvím zúčastněných přeživších japonských vůdců dospěl průzkum k názoru, že ... Japonsko by kapitulovalo, i kdyby nebyly svrženy atomové bomby, i kdyby Rusko nevstoupilo do války [proti Japonsku] a i kdyby nebyla plánována nebo zvažována invaze.“

V Národním archivu ve Washingtonu jsou zdokumentovány japonské mírové nabídky již z roku 1943. Žádná z nich nebylo realizována. Z telegramu zaslaného 5. května 1945 německým velvyslancem v Tokiu a zachyceného Spojenými státy jasně vyplývá, že Japonci zoufale usilovali o mír, včetně „kapitulace, i kdyby podmínky byly tvrdé“. K ničemu nedošlo.

Americký ministr války Henry Stimson řekl prezidentu Trumanovi, že se „obává“, že americké letectvo nechá Japonsko „vybombardovat“ natolik, že nová zbraň nebude schopna „ukázat svou sílu“. Stimson později připustil, že „nebyla vyvinuta žádná snaha, ani se o ní vážně neuvažovalo, dosáhnout kapitulace pouze proto, aby nebylo nutné použít [atomovou] bombu“.

Stimsonovi zahraničněpolitici kolegové – s výhledem na poválečnou éru, kterou tehdy utvářeli „k našemu obrazu“, jak se slavně vyjádřil plánovač studené války George Kennan – dali jasně najevo, že touží „porazit Rusy s [atomovou] bombou, kterou držíme poněkud ostentativně na boku“. Generál Leslie Groves, ředitel projektu Manhattan, v jehož rámci byla atomová bomba vyrobena, vypověděl: „Nikdy jsem si nedělal iluze o tom, že Rusko je náš nepřítel a že projekt byl veden na tomto základě.“

Den po zničení Hirošimy vyjádřil prezident Harry Truman spokojenost s „ohromujícím úspěchem“ „experimentu“.

Tento „experiment“ pokračoval ještě dlouho po skončení války. V letech 1946-1958 Spojené státy odpálily na Marshallových ostrovech v Tichomoří 67 jaderných bomb: to odpovídá více než jedné Hirošimě každý den po dobu 12 let.

Důsledky pro lidstvo a životní prostředí byly katastrofální. Během natáčení mého dokumentu *The Coming War on China* jsem si pronajal malé letadlo a odletěl na atol Bikini v Marshallových ostrovech. Právě zde Spojené státy odpálily první vodíkovou bombu na světě. Zůstala po ní otrávená země. Moje boty tikaly na Geigerově čítači v pásmu „nebezpečné“. Palmy stály v neskutečných formacích. Nebyli tu žádní ptáci.

Jaderný testovací areál Bikini Atoll Marshallovy ostrovy. (UNESCO)

Šel jsem džunglí k betonovému bunkru, kde 1. března 1954 v 6.45 ráno došlo ke stisknutí tlačítka. Slunce, které vyšlo, se znovu rozzářilo a vypařilo celý ostrov v laguně a zanechalo po sobě obrovskou černou díru, která je ze vzduchu hrozivou podívanou: smrtící prázdnota na místě krásy.

Radioaktivní spad se šířil rychle a „nečekaně“. Oficiální historie tvrdí, že „vítr se náhle změnil“. Byla to první z mnoha lží, jak ukazují odtajněné dokumenty a svědectví obětí.

Gene Curbow, meteorolog pověřený sledováním testovacího místa, řekl: „Věděli, kam radioaktivní spad dopadne. Dokonce i v den výbuchu měli ještě možnost evakuovat lidi, ale [lidé] evakuováni nebyli; já jsem evakuován nebyl... Spojené státy potřebovaly nějaké pokusné králíky, aby mohly studovat, jaké účinky bude mít radiace.“

Marshallova ostrovanka Nerje Joseph s fotografií, na které je jako dítě krátce po výbuchu H-bomby 1. března 1954

Stejně jako Hirošima bylo i tajemství Marshallových ostrovů promyšleným experimentem s životy velkého počtu lidí. Jednalo se o Projekt 4.1, který začal jako vědecká studie na myších a stal se experimentem na „lidských bytostech vystavených záření jaderné zbraně“.

Obyvatelé Marshallových ostrovů, s nimiž jsem se setkala v roce 2015, trpěli – stejně jako lidé, kteří přežili Hirošimu a s nimiž jsem vedla rozhovory v 60. a 70. letech minulého století – různými druhy rakoviny, nejčastěji rakovinou štítné žlázy; tisíce z nich již zemřely. Časté byly potraty a porody mrtvých dětí; ty děti, které přežily, byly často strašlivě deformované.

Na rozdíl od Bikini nebyl nedaleký atol Rongelap během testu H-bomby evakuován. Přímo po větru od Bikini se obloha na Rongelapu zatáhla a začalo pršet něco, co zprvu vypadalo jako sněhové vločky. Potraviny a voda byly kontaminovány a obyvatelstvo se stalo obětí rakoviny. To platí dodnes.

Setkal jsem se s Nerje Joseph, která mi ukázala svou fotografii z dětství na Rongelapu. Měla hrozné popáleniny v obličeji a chyběla jí velká část vlasů. „V den výbuchu bomby jsme se koupali u studny,“ řekla. „Z nebe se začal sypat bílý prach. Natáhla jsem se, abych ten prach chytila. Používali jsme ho jako mýdlo na mytí vlasů. O několik dní později mi začaly vypadávat vlasy.“

Lemoyo Abon řekl: „Někteří z nás se trápili. Jiní měli průjem. Byli jsme vyděšení. Mysleli jsme si, že to musí být konec světa.“

Americký oficiální archivní film, který jsem do svého filmu zařadil, označuje ostrovany za „poddajné divochy“. Po výbuchu je vidět, jak se úředník americké Agentury pro atomovou energii chlubí, že Rongelap „je zdaleka nejkontaminovanějším místem na Zemi“, a dodává: „Bude zajímavé zjistit, jak lidé přijímají látky, když žijí v kontaminovaném prostředí.“

Američtí vědci, včetně lékařů, si vybudovali vynikající kariéru studiím „lidského příjmu“. Jsou tam v blikajícím filmu, v bílých pláštích, pozorně se svými klipboardy. Když jeden z ostrovanů zemřel ve svém věku, jeho rodina dostala od vědce, který ho studoval, kondolenci.

„Baker Shot“, součást operace Crossroads, amerického jaderného testu na atolu Bikini v roce 1946. (Ministerstvo obrany USA)

Podával jsem zprávy z pěti „nulových“ jaderných základen po celém světě – v Japonsku, na Marshallových ostrovech, v Nevadě, v Polynésii a v australské Maralinge. Ještě více než zkušenosti válečného zpravodaje mě to poučilo o bezohlednosti a nemorálnosti velké moci: tedy imperiální moci, jejíž cynismus je skutečným nepřítelem lidstva.

To mě silně zasáhlo, když jsem natáčel v Taranaki Ground Zero v Maralinga v australské poušti. V kráteru připomínajícím mísu byl obelisk, na kterém byl nápis: „Zde byla 9. října 1957 zkušebně odpálena britská atomová zbraň“. Na okraji kráteru byl tento nápis:

VAROVÁNÍ: NEBEZPEČÍ RADIACE

Úroveň záření v okruhu několika set metrů v okolí tohoto bodu mohou být vyšší než ty, které se považují za bezpečné pro trvalé obývání.

Kam až oko dohlédlo, a ještě dál, byla země ozářená. Surové plutonium leželo všude kolem, rozptýlené jako mastek: plutonium je pro člověka tak nebezpečné, že třetina miligramu dává padesátiprocentní šanci na rakovinu.

Jediní lidé, kteří mohli značku vidět, byli původní obyvatelé Austrálie, pro které nebylo žádné varování. Podle oficiální zprávy, pokud měli štěstí, „byli odháněni jako králíci“.

Trvalá hrozba

Dnes nás propagandistická kampaň, která nemá obdoby, všechny odhání jako králíky. Nemáme zpochybňovat každodenní příval protičínské rétoriky, která rychle předstihuje příval protiruské rétoriky. Cokoli čínského je špatné, anathema, hrozba: Wuhan Huawei. Jak matoucí je, když to říká „náš“ nejodsuzovanější vůdce.

Současnou fází této kampaně nezačal Trump, ale Barack Obama, který v roce 2011 odletěl do Austrálie, aby vyhlásil největší posílení amerických námořních sil v asijsko-pacifickém regionu od druhé světové války. Najednou byla Čína „hrozbou“. To byl samozřejmě nesmysl. Ohrožena byla nezpochybnitelná psychopatická představa Ameriky o sobě samé jako o nejbohatší, nejúspěšnější a „nepostradatelné“ zemi.

Nikdy nebylo sporu o tom, že je to zdatný tyran – více než 30 členů OSN trpí nějakými americkými sankcemi a krvavá stopa vede přes bezbranné země, které jsou bombardovány, jejich vlády svrženy, do jejich voleb zasahováno a jejich zdroje drancovány.

Obamovo prohlášení se stalo známým jako „obrat k Asii“. Jedním z jeho hlavních zastánců byla ministryně zahraničí Hillary Clintonová, která, jak odhalily WikiLeaks, chtěla přejmenovat Tichý oceán na „Americké moře“.

Zatímco Clintonová nikdy neskrývala své válečné štvání, Obama byl mistrem marketingu. „Jasně a přesvědčivě prohlašuji,“ řekl nový prezident v roce 2009, „že americkým závazkem je usilovat o mír a bezpečnost ve světě bez jaderných zbraní.“

Obama hovoří o 60 letech americko-australského spojení v australském Darwinu, 17. listopadu 2011. (Sgt. Pete Thibodeau/Wikimedia Commons)

Obama zvyšoval výdaje na jaderné hlavice rychleji než kterýkoli jiný prezident od konce studené války. Byla vyvinuta „použitelná“ jaderná zbraň. Známa jako B61 Model 12, což podle generála Jamese Cartwrighta, bývalého místopředsedy sboru náčelníků štábů, znamená, že „zmenšení [umožňuje] její použití“.

Cílem je Čína. Více než 400 amerických vojenských základen dnes téměř obklopuje Čínu raketami, bombardéry, válečnými loděmi a jadernými zbraněmi. Od Austrálie na sever přes Tichomoří do jihovýchodní Asie, Japonska a Koreje a přes Eurasii do Afghánistánu a Indie tvoří základny, jak mi řekl jeden americký stratég, „dokonalou smyčku“.

Nemyslitelné

Studie společnosti RAND Corporation, která od dob Vietnamu plánuje americké války, nese název *Válka s Čínou*: V této knize se píše: *Thinking Through the Unthinkable* (Přemýšlení o nemyslitelném). Na objednávku americké armády autoři připomínají nechvalně známý výkřik jejího hlavního стратега za studené války Hermana Kahna – „myslet nemyslitelné“. Kahnova kniha O termonukleární válce vypracovala plán „vítězné“ jaderné války.

Kahnův apokalyptický názor sdílí i Trumpův ministr zahraničí Mike Pompeo, evangelikální fanatik, který věří v „vytržení na konci světa“. Je to možná nejnebezpečnější žijící muž. „Byl jsem ředitelem CIA,“ chlubí se, „lhali jsme, podváděli jsme, kradli jsme. Bylo to, jako bychom měli celé výcvikové kurzy.“ Pompeovou posedlostí je Čína.

V angloamerických médiích, kde jsou mýty a výmysly o Číně stejně jako lži o Iráku standardní záležitostí, se o Pompeově extremismu mluví jen zřídka, pokud vůbec. Podtextem této propagandy je virulentní rasismus. Číňané, klasifikováni jako „žlutí“, přestože byli běloši, jsou jedinou etnickou skupinou, které byl „zákonem o vyloučení“ zakázán vstup do Spojených států, protože byli Číňané. Populární kultura je prohlásila za zlověstné, nedůvěryhodné, „zákeřné“, zkažené, nemocné, nemorální.

Australský časopis The Bulletin se věnoval šíření strachu ze „žlutého nebezpečí“, jako by se celá Asie chystala gravitační silou zřítit na kolonii, kde žijí jen běloši.

Jak píše historik Martin Powers, uznání čínského modernismu, jeho sekulární morálky a „přínosu k liberálnímu myšlení ohrožovalo evropskou tvář, takže bylo nutné potlačit roli Číny v osvícenské debatě Po celá staletí byla Čína kvůli ohrožení mýtu o nadřazenosti Západu snadným terčem rasového štvání“.

Neúnavný bojovník proti Číně Peter Hartcher v deníku Sydney Morning Herald označil ty, kdo v Austrálii šíří čínský vliv, za „krysy, mouchy, komáry a vrabce“. Hartcher, který příznivě cituje amerického demagoga Steva Bannona, rád vykládá „sny“ současné čínské elity, do nichž je zřejmě zasvěcen. Ty jsou inspirovány touhou po „mandátu nebes“ z doby před dvěma tisíci lety.

V rámci boje proti tomuto „mandátu“ se australská vláda Scotta Morrisona zavázala, že jedna z nejbezpečnějších zemí na světě, jejímž hlavním obchodním partnerem je Čína, pořídí americké rakety v hodnotě stovek miliard dolarů, které mohou být vypáleny na Čínu.

Prosakující efekt je již patrný. V zemi, která je historicky poznamenána násilným rasismem vůči Asiatům, vytvořili Australané čínského původu skupinu strážců na ochranu doručovatelů. Na videozáznamech pořízených telefonem je zachycena rána pěstí do obličeje doručovatele a rasistické urážky čínského páru v supermarketu. Od dubna do června došlo k téměř 400 rasistickým útokům na Australany asijského původu.

„Nejsme vaši nepřátelé,“ řekl mi jeden vysoce postavený čínský stratég, „ale pokud se vy (na Západě) rozhodnete, že jsme, musíme se na to neprodleně připravit.“ Čínský arzenál je ve srovnání s americkým malý, ale rychle roste, zejména vývoj námořních raket určených k ničení flotil lodí.

„Poprvé,“ napsal Gregory Kulacki z Unie znepokojených vědců, „Čína diskutuje o uvedení svých jaderných raket do stavu nejvyšší pohotovosti, aby mohly být rychle odpáleny při varování před útokem... To by byla významná a nebezpečná změna v čínské politice...“.

Ve Washingtonu jsem se setkal s Amitaiem Etzioni, významným profesorem mezinárodních vztahů na Univerzitě George Washingtona, který napsal, že se plánuje „oslepující útok na Čínu“, „s údery, které by mohly být [Číňany] mylně vnímány jako preventivní pokusy o vyřazení jejich jaderných zbraní, což by je zahnilo do strašlivého dilematu „použij, nebo ztratil“, které by vedlo k jaderné válce“.

V roce 2019 uspořádaly Spojené státy největší samostatné vojenské cvičení od dob studené války, které probíhalo v přísném utajení. Armáda lodí a bombardérů dlouhého doletu nacvičovala „koncept vzdušné a námořní bitvy o Čínu“ – ASB -, který měl zablokovat námořní cesty v Malackém průlivu a odrážet Čínu od přístupu k ropě, plynu a dalším surovinám z Blízkého východu a Afriky.

Právě obavy z takové blokády vedly Čínu k rozvoji iniciativy Pásma a cesta podél staré Hedvábné stezky do Evropy a k urychlené výstavbě strategických přístávacích ploch na sporných útesech a ostrůvcích na Spratlyho ostrovech.

V Šanghaji jsem se setkal s Lijia Zhang, pekingskou novinářkou a spisovatelkou, která je typickou představitelkou nové třídy otevřených mavericků. Její nejprodávanější kniha má ironický název Socialismus je skvělý! Vyrostla v době chaotické a brutální kulturní revoluce, cestovala a žila ve Spojených státech a v Evropě. „Mnoho Američanů si představuje,“ řekla, „že Číňané žijí bídným, utlačovaným životem bez jakékoliv svobody. Nikdy je neopustila [myšlenka] žlutého nebezpečí... Nemají ani tušení, že existuje asi 500 milionů lidí, kteří se vymanili z chudoby, a někteří by řekli, že je to 600 milionů.“

Velkolepé úspěchy moderní Číny, její porážka masové chudoby a hrdost a spokojenost jejích obyvatel (zjišťované americkými průzkumy veřejného mínění, jako je Pew) jsou na Západě záměrně neznámé nebo nepochopené. Už to samo o sobě je komentářem k politováníhodnému stavu západní žurnalistiky a rezignaci na poctivé zpravodajství.

Čínská represivní temná stránka a to, co rádi nazýváme „autoritářstvím“, je fasáda, kterou smíme vidět téměř výhradně. Je to, jako bychom byli krmeni nekonečnými příběhy o zlém superpadouchovi Dr. Fu Manchovi. A je načase se ptát proč: než bude pozdě zastavit další Hirošimu.

AUTOR: John Pilger

[ZDROJ](#)

PŘEKLAD: zvedavec.news